

רומן מתח
פסיכולוגי

הסודות שהולכים איתנו

קרי לונסדייל

"רומן מתח פסיכולוגי שהשאיר אותנו ערות כל הלילה"
אנה בוח

קרי לונסדייל

הסודות שהולכים איתנו

מאנגלית: דורון דנסקי

לרכישת הספר לחצי כאן

קרי לונסדייל
הסודות שהולכים איתנו

Kerry Lonsdale
Everything We Keep

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל
גלי אבני-גילאור
עורכת: יעל ינאי
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה

עימוד: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2016 by Kerry D. Lonsdale

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with The
Deborah Harris Agency.

All rights reserved

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או
לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק
שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2019 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ט

מסת"ב: 978-965-7029-12-1
Printed in Israel 2019

להנרי, שנסע שמונת אלפים קילומטר
כדי למצוא אותי.
אני אוהבת אותך.

חלק ראשון

פנינת מרגלות ההר
לוס גאטוס, קליפורניה

1

יוֹלִי

ביום החתונה שלנו, הארוס שלי ג'יימס הגיע לכנסייה בתוך ארון קבורה.

במשך שנים חלמתי שהוא יחכה לי ליד המזבח, עוטה את החיוך הזה ששמר רק בשבילי. החיוך שתמיד עשה לי פרפרים בבטן. אבל במקום לצעוד במעבר אל החבר הכי טוב שלי, אֶהְבָּתִי הראשונה והיחידה, השתתפתי בטקס האשכבה שלו.

ישבתי ליד הוריי בכנסייה עמוסה בחברים ובקרובי משפחה. הם היו אמורים להיות האורחים בחתונה שלנו. במקום זאת הם הגיעו לחלוק כבוד לאיש שמת צעיר מדיי ומוקדם מדיי. זה אך מלאו לו עשרים ותשע.

הוא איננו עוד. לנצח.

דמעה זלגה במורד לחיי. לכדתי אותה בטישו הקרוע שבידי.

"הנה, איימי." אימא נתנה לי טישו נקי.

קימטתי אותו באגרופי. "ת־תודה," ייבבתי בגמגום.

"זאת היא?" לחש קול מאחוריי, ואני נדרכת.

"כן, הארוסה של ג'יימס," נשמעה לחישה בתגובה.

"ילדה מסכנה. היא נראית צעירה כל כך. כמה זמן הם היו מאורסים?"

"אני לא ממש יודעת, אבל הם מכירים מילדות."
נשימה מופתעת. "אהבת נעורים. כמה טראגי."
"שמעתי שלקח להם שבועות לאתר את הגופה. את יכולה לדמיין? את אי-הידיעה?"
נאנחתי. שפתי התחתונה רטטה מאליה.

"היי! אפשר טיפת כבוד כאן?" לחש אבא בקשיחות אל הנשים מאחורינו. הוא נעמד, נדחק על פני אמי ועל פניי, מתחכך בכרכינו, ואז התיישב והיא ואמא שלה נסמכות לכיוונו, עליו. הוא משך אותי אליו והפך למחסה מפני לחשושי הרכילות והמבטים הסקרניים. העוגב ניגן בעוצמה עם פתיחת טקס האשכבה. כולם קמו על רגליהם. התרוממתי לאט בגוף דואב ושחוק. נאחזתי בספסל שלפניי כדי לא לקרוס בחזרה למושב. כל הראשים הסתובבו אל ירכתי הכנסייה, שם נושאי הארון של ג'יימס סחבו אותו על כתפיהם. צפיתי בהם פוסעים מאחורי הכומר, ולא הצלחתי לסלק את המחשבה שהם נושאים לא רק את שרידיו של ג'יימס, את גופתו שהושחתה מכדי להינשא בארון פתוח. גם התקוות והחלומות שלנו, העתיד שהתוונו לעצמנו, נישאו על כתפיהם. התוכנית של ג'יימס לפתוח גלריה לאמנות במרכז העיר אחרי שעזב את העסק המשפחתי. החלום שלי לפתוח מסעדה משלי כשהוריי יפרשו מזו שבבעלותם. הילד הקטן שדמינתי עומד בין ג'יימס לביני, וידיו הקטנות נתונות בידיו. הכול ייקבר היום.

עוד יפחה השתחררה מריאותיי והידהדה מכותלי הכנסייה, רמה מתוויו הדועכים של העוגב.

"אני לא מסוגלת," ייבבתי בלחישת רמה.
לאבד את ג'יימס. להרגיש את מבטי הרחמים של כולם צורבים את גבי בשורה השנייה. האוויר היה מחניק, פליל מעופש של

זיעה וקטורת אפוף בריח מתקתק מבחיל של זרי סחלבים, שהוצגו בכישרון ברחבי הכנסייה המיושנת. הפרחים נרכשו לרגל החתונה, אבל קלייר דונאטו, אמו של ג'יימס, ביקשה שישלחו אותם לטקס האשכבה. אותה כנסייה. אותם פרחים. הטקס הלא־נכון.

בטני התהפכה. כיסיתי את פי וניסיתי לעקוף את אבא לכיוון המעבר. אימא תפסה בידי ולחצה עליה. היא כרכה את זרועה בזרועי, ואני הנחתי ראש על כתפה. "די, די," הרגיעה אותי. הדמעות ניגרו ללא רסן במורד פניי.

נושאי הארון הורידו אותו על מעמד מתכת ואז עברו למקומותיהם. תומס, אחיו של ג'יימס, החליק לשורה הקדמית לצד קלייר בחליפתה השחורה, ששערה הכסוף מתוח והדוק לא פחות מיציבתה. פיל, בן דודו של ג'יימס, נע אל הספסל כדי לעמוד מצדה השני. הוא הסתובב להביט בי והרכין ראש לאות התוודעות. בלעתי רוק וזזתי לאחור עד ששוקיי נדחקו אל ספסל העץ. קלייר הסתובבה. "איימי."

הפניתי את תשומת לבי אליה. "קלייר," מילמלתי. מאז הידיעה על מותו של ג'יימס בקושי החלפנו מילה. היא הבהירה די והותר שנוכחותי היא תזכורת מופרזת לאובדן שלה, בנה הצעיר. לטובת שתינו, שמרתי על מרחק. הטקס נמשך בסדר צפוי של מנהגים ומזמורים. הקשבתי בחצי אוזן לנאומים ובקושי שמעתי את קטעי הקריאה. בתום הטקס חמקתי מהדלת הצדדית לפני שמישהו יספיק לעצור בעדי. שמעתי די ניחומים לשני מחזורי חיים.

האורחים יצאו אל החצר. כשהתקדמתי במעבר המקורה ראיתי את רכב הקבורה, וקיוויתי לעזוב בלי שיבחינו בי. הבטתי לאחור, ומבטי הצטלב עם מבטו של תומס. הוא עבר בשער המקומר ועטף אותי בזרועותיו. הוא חיבק אותי בכוח. הבר המחוספס של החליפה שלו שרט את לחיי. הוא נראה כמו ג'יימס: שיער ועיניים כהות, עור זית. גרסה רחבה ומבוגרת יותר, אבל התחושה היתה אחרת.

"אני שמח שאת כאן." נשימתו נשפה בשערי.

"כמעט לא הגעתי."

"אני יודע." הוא הרחיק אותי מהקהל שהתגודד סביבנו עד שעצרנו תחת צמחי הגפנים המלבלבים בקצה המעבר המקורה. פרחי לוונדר חוללו ברוח אחר הצהריים של חודש יולי. ערפל החוף שאפף את לוס גאטוס בשעות שלפני עלות השחר, התפוגג עם השמש העולה. כבר נעשה חם מדיי.

תומס נטה לאחור ואחז במעלה זרועותיי. "מה שלומך?" ניענעתי בראשי והצמדתי את הלשון אל החך העליון כדי לחנוק את היבבה שאיימה לבקוע. התרחקתי מזרועותיו של תומס. "אני מוכרחה לזוז."

"כולנו. בואי, סעי איתי. אקח אותך לבית הקברות ולקבלת הפנים שאחריה."

שוב ניענעתי בראשי. הוא נסע לכנסייה עם קלייר ופיל.

תומס נאנח בכבדות. "את לא באה."

"רק לבית הקברות." מוללתי את הקשר בשמלת המעטפת שלי. נסעתי לכאן עם הוריי. תיכננתי גם לעזוב איתם. "קבלת הפנים היא אירוע של אימא שלך. הקרובים והחברים שלה."

"הם היו גם החברים של ג'יימס ושלך."

"אני יודעת, אבל..."

"אני מבין." הוא הושיט יד לתוך הז'קט שלו ושלף פיסת נייר

מקופלת. "אני לא בטוח מתי נתראה שוב."

"אני לא הולכת לשום מקום. רק מפני שג'יימס..." בלעתי רוק ובחנתי את נעלי העקב השחורות והגבוהות שלי. לא נעלי הסאטן הפתוחות מלפנים שהייתי אמורה לנעול באותו יום. "תתקשר אליי. או תבוא לבקר," הצעתי.

"אני נוסע הרבה."

הרמתי את ראשי. "מה?"

"הנה. זה בשבילך."

פתחתי את הנייר שהושיט לי והשתנקתי. צ'ק אישי מתומס. צ'ק על סכום גדול במיוחד. "מה...?" אצבעותי רעדו כשקלטתי את הסכום. 227,000 דולר.

"ג'יימס עמד לעדכן את הצוואה שלו אחרי החתונה שלכם, אבל הוא..." תומס שיפשף את לסתו ואז שמט את זרועו הצדה. "אני עדיין המוטב. עוד לא קיבלתי את הכספים מחשבון הבנק שלו, אבל זה כל מה שאני אמור לקבל, פרט לבעלות על חברת 'דונאטו תעשיות'. הוא לא היה יכול לרשום אותה בצוואה."

"אני לא יכולה לקחת את הכסף שלך." הושטתי לו את הצ'ק. הוא הכניס את ידיו לכיסים. "את כן יכולה. הייתם אמורים להתחתן היום, והכסף הזה היה אמור להיות שלך." בחנתי שוב את הצ'ק. הסכום היה אדיר.

"ההורים שלך פורשים בקרוב, נכון? תוכלי לקנות מהם את המסעדה או לפתוח מסעדה משלך. ג'יימס אמר שזה מה שאת רוצה לעשות."

"עוד לא החלטתי."

"אז תטיילי, תראי עולם. בת כמה את, עשרים ושש? כל החיים לפניך. תעשי מה שטוב לך." הוא חייך חיוך מתוח והביט אל מעבר לכתפי. מבטו היה נעוץ בחצר. "אני חייב לזוז. תשמרי על עצמך, טוב?" הוא נשק ללחיי.

הרגשתי את הרפרוף הקל של שפתיו, אבל מילותיו בקושי נקלטו. הרעש בחצר גבר, ומחשבותיי היו רחוקות משם. תעשי מה שעושה לך טוב. לא היה לי מושג מה עושה לי טוב. כבר לא.

הרמתי את מבטי כדי להיפרד מתומס, אבל הוא כבר נעלם. הסתובבתי וראיתי אותו בקצה החצר עם אמו ובן דודו. כאילו הרגיש במבטי, פיל זקף את הראש והביט אליי. גבה אחת שלו התרוממה במכוון. בלעתי רוק. הוא רכן ולחש דבר מה באוזנה של קלייר, ואז החל להתקדם לקראתי.

האוויר תסס כמו שמן לוחט במחבת. שמעתי את קולו של ג'יימס. הד מלפני זמן רב. בואי נעוף מפה. תחבתי את הצ'ק לתיק הקלאץ' שלי ופניתי ללכת, חומקת לעבר מגרש החניה. הלכתי הלאה מהעבר שלי, חסרת ודאות לגבי העתיד, ובלי שום מושג איך אצליח לעזוב. לא היתה לי מכונית. עצרתי בשפת המדרכה והתלבטתי אם לחזור לחצר כדי למצוא את הוריי. בדיוק אז אישה מבוגרת בתספורת בלונדינית קצרה התקרבה אליי. "מיז טירני?" פטרתי אותה בנפנוף. לא הייתי מסוגלת לשמוע עוד מילות ניחומים.

"בבקשה, זה חשוב."

היססתי לשמע הנימה המשונה בקולה. "אני מכירה אותך?"

"אני חברה."

"חברה של ג'יימס."

"שלך. קוראים לי לייסי." היא הושיטה את ידה.

לטשתי מבט בזרועה המרחפת באוויר בינינו ואז הרמתי את עיניי אליה. "סליחה. נפגשנו כבר?"

"אני כאן בגלל ג'יימס." היא הורידה את הזרוע והציצה לאחור.

"יש לי מידע לגבי התאונה שלו."

דמעה התהוותה בזווית עיני. נשמתי נשימה עמוקה. הריאות שלי חידחרו מכל הבכי של השבועות האחרונים. ג'יימס אמר לי ארבעה ימים בלבד, נסיעת עסקים קצרה. טיסה למקסיקו, דיג עם לקוח, משא ומתן על חוזים בארוחת ערב וחזרה הביתה. קפטן הסירה אמר שג'יימס הטיל את החכה, ואחרי שהקפטן בדק את המנוע, ג'יימס נעלם. פשוט ככה. נעלם.

זה קרה לפני חודשיים.

ג'יימס נעדר במשך שבועות, ולבסוף הניחו שהוא מת. ואז, לפי תומס, גופתו של ג'יימס נמשתה אל החוף. לייסי כנראה לא שמעה שמצאו את הגופה. התיק נסגר.

"איחרת. הוא..."

"חי. ג'יימס חי."

הבטתי בה בהלם. מי האישה הזאת חושבת שהיא? הצבעתי על רכב הקבורה. "תסתכלי!"

היא הסתכלה. ראינו את הנהג טורק את הדלת האחורית ועוקף את הרכב כדי להתיישב במקומו. הוא סגר את דלת הנהג ונסע משם, יצא ממגרש החניה לעבר בית הקברות. הבטתי בה בתיסכול. אבל עיניה לא משו מהסדאן השחורה, והיא דיברה בקול חרישי מושך. "מעניין מה נמצא בתוך הארון."

"חכי רגע!" לייסי הלכה בעקבותיי בעודי מפלסת את דרכי במגרש החניה. "חכי, בבקשה!"
"לכי מכאן!"

דמעות הציפו את עיניי. רוק סמיך ציפה את לשוני. הרגשתי צורך להקיא, ולייסי לא היתה מוכנה להניח לי. הבטתי אל הרחוב. הבית שלי עמד במרחק קילומטר וחצי. אולי אוכל ללכת הביתה ברגל.

מיצי מרה עלו בגרוני. אוי, אלוהים.

"תני לי להסביר," הפצירה בי לוסי.

"לא. עכשיו." הנחתי יד על פי והתכופפתי מאחורי ואן גדול. חום הבזיק לאורך גופי. רטיבות נספגה בבתי השחי שלי ובצדי החזה. קרביי רחשו ונהמו. הקאתי את נשמת.

כל מה שהחזקתי בפנים השתחרר וניתז על המדרכה הלוהטת שלרגליי. ההודעה הקולית מג'יימס שלא הגיעה מעולם. הלילות הבודדים בציפייה לידיעה שהוא בחיים. השיחה מתומס, זאת שחששתי ממנה יותר מכול. ג'יימס איננו.

ואז קלייר, שהתעקשה שהלוויה תיערך ביום החתונה שלנו. הכנסייה כבר הוזמנה, והקרובים שלה הזמינו כרטיסי טיסה. למה שיצטרכו לבטל או לשנות את התוכניות שלהם?

עוד רעד טילטל את גופי. הקאתי עד שלבי כאב והבטן התרוקנה. ואז פרצתי בבכי. השתנקויות מכווצות קרביים שיסעו אותי. דמעות כבדות זלגו אל האספלט וניתזו אל תוך הבליל החומצי.

במקום כלשהו במעמקי מוחי הבנתי שהגעתי אל הסף. לו רק התפרקתי בבית תוך חיבוק הכרית של ג'יימס. לא כאן, במגרש חניה, עם קהל של אנשים במרחק שלושים מטרים ממני וזרה שמכרכת סביבי.

קרסתי על הוואן והתיישבתי על הפגוש. לייסי הציעה לי בקבוק מים. "הוא חדש."

"תודה." ידיי רעדו, ולא הצלחתי לאחוז בפקק הצר באצבעותיי. היא לקחה ממני את הבקבוק ופתחה אותו. שתיתי שליש ממנו ונשמתי לרווחה.

לייסי הוציאה טישו מהתיק שעל כתפה. "הנה." היא צפתה בי מנגבת את השפתיים ומוחה את האף בעודה משחקת ברצועת הארנק שלה. "מרגישה יותר טוב?"
 "לא." קמתי ורציתי ללכת הביתה.

זרועה של לייסי נעלמה שוב בפתח התיק שלה. היא חיטטה בו ושלפה כרטיס ביקור. "אני צריכה לדבר איתך."
 "אני לא מעוניינת במה שאת מוכרת."

לחייה התלהטו. "אני לא מוכרת כלום. יש משהו..." קולה נקטע, והיא סקרה את מגרש החניה מאחורינו לפני ששבה להביט בי. מיצמצתי, המומה מעוצמת עיניה הכחולות. אינסטינקט ניצת בי. היא יודעת משהו.

"אני לא מוכרת כלום ואני מצטערת מאוד על האופן שבו דיברתי, אבל זאת האמת. תבקרי אצלי בהקדם האפשרי." היא תפסה את כף ידי הפנויה והטיחה את הכרטיס לתוכה. ואז היא נסוגה ונעלמה מאחורי הוואן.

צעדים התקרבו, נקישות של עקבים רצים על המדרכה. "הנה את," התנשמה נדיה בלי אוויר. "חיפשנו אותך בכל מקום. ההורים

שלך מחפשים אותך." גלי שיער ערמוני גלשו על כתפיה. התסרוקת שלה התפרקה כנראה מרוב חיפזון למצוא אותי. קריסטן נעצרה לידה. החזה שלה עלה וירד. בצד השוק שלה הופיעה רכבת בגרבונים.

הן היו אמורות להיות השושבינות שלי. "מה את עושה כאן?" שאלה קריסטן בקול צורמני ומאומץ מהריצה.

"אני..." עצרתי כי לא רציתי להסביר שהסתתרת, ואז רדפה אחריי זרה במגרש החניה, ואז הקאתי על הנעליים. "את מה?!" היא דחקה בי. נדיה תקעה בה מרפק והצביעה על הקרקע שלרגליי. קריסטן העוותה פנים מול הראיות השפוכות על המדרכה כמו תכולה של פחית צבע שנפלה. "אוי, איימי," היא נאנחה.

לחיי בערו והשפלתי את ראשי. קראתי את הכרטיס שבידי.

לייסי סונדרס

מתקשרת, יועצת ופרופילאית

רוצחים, נעדרים ותעלומות לא פתורות

תעזור לך למצוא את התשובות שחיפשת

צמרמורת חלפה בגווי. הנפתי את ראשי לכיוון שבו לייסי התרחקה. היא נעלמה.

"מה זה?" שאלה נדיה.

נתתי לה את הכרטיס, והיא גילגלה עיניים. "וואו, הפסיכים כבר רודפים אחריו."

"מי?" קריסטן הציצה מעל כתפה של נדיה.

נדיה מיהרה לקפל את הכרטיס ותחבה אותו לתיק היד שלה.

"אל תהיי תמימה, איימי. אנשים ינצלו אותך."

"מי ינצל?" שאלה קריסטן שוב. "מי הופיע על הכרטיס?"

"אף אחד ששווה את הזמן של איימי."

נדיה צודקת, חשבתי בהיגיון. לייסי סתם מטורללת. איזו חוצפה מצדה לגשת אליי היום. היא בטח עוקבת אחרי מודעות אבל בעיתון.

קריסטן שילבה את זרועה בזרועי. "בואי, חמודה. ניקח אותך לבית הקברות. נמצא את ההורים שלך ונגיד להם שאת באה איתנו. ניק מחכה ליד המכונית."

ניק. בעלה של קריסטן. החבר הכי טוב של ג'יימס. ג'יימס. נתתי לקריסטן לגרור אותי. "התכוונתי ללכת ברגל הביתה." היא הביטה בעקבים הגבוהים שלי והרימה גבה. "ברור."

אחרי הקבורה ניק הוריד אותנו בבית שלי. קריסטן ונדיה נכנסו פנימה בעקבותיי. עצרתי בפתח שבין הכניסה לסלון של דירת שלושת החדרים שלנו והבטתי סביבי. ניצבו שם כיסאות עור בגוון קרמל ללא משענות יד וספה חומה-אפורה מבד שניל. מסך טלוויזיה שטוח היה שקוע בתוך ארון מעץ אגוז, והדלתות נותרו פתוחות מאז הפעם האחרונה שצפיתי בה. שלושה ציורים ממוסגרים של ג'יימס קישטו את הקיר שמעל המזנון ליד דלת הכניסה.

הכול היה במקומו חוץ מהאדם שהתגורר שם.

השלכתי את המפתחות והארנק על המזנון.

נדיה חצתה את פינת האוכל אל המטבח, ונקישות עקביה על רצפת העץ הידהדרו ברחבי הבית. "רוצה משהו לשתות?"

"תה, בבקשה." חלצתי נעליים, נשככתי ומתחתי את בהונותיי.

נדיה הוציאה את הבלנדר. היא שלפה קוביות קרח מהמגש במקפיא והכניסה אותן לקנקן. הן פיצפצו בתגובה לתחתית החמימה יותר של הקנקן.

"אולי משהו חזק יותר?"

משכתי בכתפיי. "בטח. שיהיה."

קריסטן נשאה את מבטה מהמקום שבו חלצה נעליים ליד

שולחן הקפה וקימטה את מצחה. היא שקעה בכיסא העור שליד האח ותחבה את כפות רגליה מתחת לרגליים. כשהתחמקתי אל חדר השינה, הרגשתי שהיא מביטה בי.

ניגשתי היישר לארון שג'יימס ואני חלקנו ופתחתי את הדלתות המשופעות. בגדיי היו תלויים לצד החליפות שלו. הכול בצבעי אפור, שחור וכחול-נייבי. היו גם חליפות פסים, אבל הרוב סולידיות. חליפות עסקים – כך היה קורא להן. שונות כל כך מהחולצות המשובצות והג'ינס – הלבוש היומיומי שלו בבית.

מבט בארון שלו היה יכול להוביל למסקנה, שהבגדים שם שייכים לשני אנשים שונים. לפעמים הרגשתי שאני גרה עם שני גברים שונים. הגבר שעבד ב"דונאטו תעשיות" היה רשמי ומנומס לעומת האמן בעל הנפש החופשית עם השרוולים המופשלים וכתמי הצבע בזרועותיו.

אהבתי את שניהם.

הצמדתי את אפי לשרוול החולצה הכחולה האהובה עליו ושאפתי. עץ אלגום וענבר עשיר, הבושם שלו, מהול בשמץ טרפנטין מניקוי חומרי הציור שלו. הוא לבש את החולצה הזאת בפעם האחרונה שבה צייר, ומבעד לעפעפיי העצומים ראיתי אותו, שרירי כתפיו גולשים תחת הכותנה הכחולה הדהויה בעודו מניע את המכחול.

"את רוצה לדבר?" שאלה קריסטן בעדינות מאחוריי.

ניענעתי בראשי והתרתי את הקשר שבמותניים כדי להסיר את השמלה. היא גלשה ונשפכה למרגלותיי. הגעתי לארון, לקחתי את החולצה של ג'יימס ואת הטרנינג מהתיכון ולבשתי אותם. חמימות הציפה אותי כשמשכתי את החולצה. הרגשתי כאילו ג'יימס מחבק אותי דרך הבד שעל גבי.

לעולם לא אשכח אותך, איימי.

לבי נסדק עוד קצת. החנקתי יבבה.

רצפת העץ מאחוריי חרקה והמיטה גנחה. סגרתי את דלתות

הארון ומצאתי את עצמי מול קריסטן. היא ייצבה את עצמה על מראשות המיטה והניחה כרית בחיקה. הכרית של ג'יימס.

כתפיי נשמטו. "אני מתגעגעת אליו."

"אני יודעת." היא טפחה על החלל שלידה.

זחלתי על המיטה והנחתי את ראשי על כתפה. היא הניחה את לחיה על שערי. מגיל חמש אנחנו אוהבות לשבת ככה, מכורבלות זו בזו ולוחשות סודות. ישבנו כך פעמים רבות בחודשיים האחרונים. קריסטן מבוגרת ממני בשנתיים, והיא מילאה את מקום האחות בילדותי כבת יחידה. היא כרכה את זרועה סביב כתפיי. "זה יהיה קל יותר בהמשך. אני מבטיחה."

דמעות טריות זלגו. קריסטן חיפשה טישו בשידה. חטפתי כמה וקינחתי את האף. היא הסיטה תלתלים לחים מצד מצחי, תפסה טישו משלה וטפחה על זוויות עיניה. צחקוק קליל נמלט, והיא חייכה. "אנחנו גמורות, מה?"

בתוך זמן קצר הצטרפנו לנדיה במטבח לשתות מרגריטה ושיתפנו סיפורים על הילדות עם ג'יימס. כעבור כמה שעות ויותר מדיי קוקטיילים, נדיה קרסה על הספה והחלה לנחור תוך שניות. קריסטן כבר נרדמה במיטה שלי. הרגשתי מבודדת בבית החשוך. האור היחיד בקע מהנרות שקריסטן הדליקה קודם לכן. הרמתי את רגליה של נדיה ושקעתי בספה, שומטת את כפות רגליה בחיקי. עשר בלילה, השעה שבה הייתי צריכה להימצא בזרועותיו של ג'יימס, מובלת בעדינות על רחבת הריקודים בחתונה לצלילי השיר שלנו, "שנינו".

נדיה גנחה וזעה על הספה. היא קמה ועברה אל חדר השינה לאורחים, גוררת את השמיכה.

תפסתי את המקום שפינתה והנחתי למחשבותיי לנדוד. חשבתי על ג'יימס, למה הוא נסע למקסיקו. למה הוא לא חיכה או נתן לתומס לטפל בלקוח? הוא היה נשיא "דונאטו תעשיות", ובמסגרת תפקידו פיקח על יבוא ויצוא הרהיטים של החברה. כמנהל הכספים,

האחריות של ג'יימס חלה על הנהלת החשבונות, לא על משא ומתן על חוזים. אבל הוא התעקש שהוא היחיד שיכול לטפל בלקוח המסוים הזה. הוא עזב ביום שבו שלחתי בדואר את ההזמנות לחתונה.

עיניי שקעו ונסחפתי לשינה קטועת מחשבות. חלמתי על האישה במגרש החניה. היא היתה לבושה שחורים מכף רגל ועד ראש, ועיניה קרנו זוהר ססגוני. היא הרימה את זרועותיה מעל דמותה הדקה ושפתיה נעו. הרחש המלודי של הכישוף הידהד באוויר סביבה וסביב הגופה שלמרגלותיה. גופה שזזה עכשיו. אז הבנתי שזאת לא סתם גופה. זה ג'יימס. ולייסי העלתה אותו מהאוב.

2

"מה את עושה כאן?"

קול הבריטון של אבא רעם באוזניי. הזדעזעתי ונעצתי בו מבט. הוא נעץ בי מבט בחזרה. זרועותיו המנומשות היו שמוטות בצדי חזהו השרירי. הדלת שהפרידה בין המטבח של ה"אולד אייריש גואט" לחדר האוכל התנדנדה מאחוריו, והצירים חרקו עם כל מעבר דרכה.

זה היה יום שני, יומיים לאחר הלוויה של ג'יימס, וכמו בכל בוקר מאז שהתחלתי לעבוד בפאב של הוריי, קמתי בחמש. וכמו בכל בוקר מאז שג'יימס נעלם, יצאתי מהמיטה וגררתי את עצמי לחדר האמבטיה. מזגתי קפה מהמכונה שלא זכרתי שמילאתי ערב קודם לכן, דישדשתי למכונת שלי – חיפושית חדשה בצבע כתום שרוף – ונסעתי ל"אולד אייריש גואט", פאב יוקרתי שהוריי רכשו לפני שנולדתי. גדלתי במסעדה, שטפתי רצפות ומילאתי מדפים. לבסוף עברתי למטבח ועבדתי לצד אימא, הטבחית הראשית, ודייל הסוֹשֶׁף. דייל הכשיר אותי להיות קונדיטורית. התמחיתי באפיית לחמים. אחרי שסיימתי את האקדמיה הקולינרית בסן פרנסיסקו,

נכנסתי לתפקיד הסוֹשֶׁף של אימא, כשדייל התמנה לתפקיד הטבח הראשי באחת המסעדות הוותיקות בקיימברידג', מסצ'וסטס. הזדמנות של פעם בחיים, הוא אמר לי אז.

אט־אט נעשיתי מודעת לחלל הפנימי של ה"גואט" סביבי, לתנורים המסחריים ולכיריים מפלדת אל־חלד, למקרר הענק ולמקפיא הצמוד אליו, לסירים ולצלחות בהישג יד, והרגשתי כאילו אני מתעוררת בפעם השנייה באותו יום.

נורות ניאון זימזמו מעל ראשי כמו נחיל דבורים. רדיו סמוך בעוצמת קול נמוכה לחש תוכנית בוקר בתחנה מקומית. בקושי הצלחתי לשמוע את דברי המנחה, אבל קולו התנגן עדין ועשיר. הכול היה מוכר. סתם בוקר רגיל שלא היה רגיל כלל וכלל.

אבא הביט בי בחשד. השתיקה שלי נמאסה עליו. עמדתי בתחנת המאפים מוקפת בכיכרות בצק תופח, אגרופי טמונים בתלולית של בצק קריר מאובק בקמח. אבקה לבנה כיסתה את כל משטח הדלפק.

"מה השעה?" קירקרתי.

אבא התקדם לתוך המטבח. "תשע."

שלוש שעות מאז שיצאתי מהבית.

תמונות הבזיקו בראשי. החניית המכונית, ניתוק האזעקה במסעדה, איסוף המצרכים, ריכוז המרכיבים. הזיכרונות האלה היו יכולים להגיע מאלף בקרים.

הוצאתי את ידיי מהבצק. נשמע קול יניקה רם. פיסות דביקות נצמדו לאצבעות ומילאו את החלל שבין הציפורניים. קפצתי בכוח את כפות ידיי, אבל הבלגן הדביק סירב לזוז.

בדרך כלל נצרתי את בקרי הבדידות האלה, את לישת הבצק היומית – השתוקקתי אליהם, האמת. זו היתה הסחת דעת ריתמית שאימצתי לי מילדותי, כשאימא לימדה אותי לאפות במטבח שלנו בבית. המשימה החזרתית איפשרה למחשבותיי לנרוד, לרקום את אירועי היום, לתכנן את העתיד, לחשוב על העבר. אבל לא היום.

הבצק דבק בי כמו גוש מסטיק שנצמד לנעל. מרגיז. הוא היה לא רצוי כמו התזכורת לכך, שכל השעות שהקדשתי לתכנון העתיד היו בזבוז זמן. העתיד לא התקיים עוד.

ניגבתי חזק יותר, וגירדתי בציפורניים את הבצק מעליי. אבא הופיע לצדי עם מגבת מטבח רטובה. הוא התחיל לנקות את ידיי. התנועה היתה עדינה ושפעה דאגה אבהית. הוא נזהר שלא לגרות עוד את עורי וטפח בעדינות לאורך הסימנים האדומים שהשארתי בו. עדינותו הכעיסה אותי עוד יותר. לא רציתי שיתייחסו אליי כאילו אני על סף שבירה. משכתי את ידיי מידיו וחילצתי ממנו את המגבת. שיפשפתי חזק את העור.

"לכי הביתה, איימי."

"ומה אעשה שם?" השלכתי את המגבת על הדלפק. אבא לא אמר עוד מילה. הוא צפה בי מגלגלת את הבצק והוסיף כמה כיכרות למגש מתכת גדול. הכנסתי את המגש למסילה והזזתי את הכיכרות והלחמניות הצדה כדי לאפות אותן בהמשך. אימא נכנסה למטבח ובידיה שתי שקיות קניות מנייר. שעה המאפיר והקצר היה קוצני באופנתיות והדגיש את עגילי הכסף שהשתלשלו מתנוכיה. עיניה זזו הצדה אל אבא לפני שחייכה אליי.

"ראיתי את המכונית שלך בחוץ. מה את עושה כאן?"

"אופה לחם. כמו שאני עושה כל בוקר, חמישה ימים בשבוע."

התכווצתי לשמע העוקצנות בקולי.

"כבר הצעתי לה ללכת הביתה," אמר אבא.

"הוא צודק. את צריכה לנוח."

"אני צריכה לעבוד," אמרתי ולקחתי כף עץ. "אתם צריכים את העזרה שלי, ואנחנו צריכים לחם לארוחות צהריים וערב היום."

הם החליפו מבטים.

"מה?" שאלתי.

"התקשרתי למארג'י." היא שלחה אליי חיוך רבוע שחשף את שתי שורות שיניה. היא השתמשה במארג'י רק במצבים קשים, כמו

למשל כשהודעתי שאני חולה או כשהיינו צריכים לארח מסיבה פרטית גדולה. מארג'י, בעלת המאפייה שמעבר לפינה, סיפקה מאפים למסעדות רבות באזור.

שאפתי אוויר ועמו את הריח החמים והלח של לחם טרי מהתנור. לחם שלא אני הכנתי. עיניי הצטמצמו על השקיות שהביאה אימא. הלחמים והמאפים של מארג'י.

"הלקוחות שלנו אוהבים את הלחמים שלי," ייללתי. "אי־אפשר להחליף אותם. או אותי!"

"אנחנו לא מחליפים... אותך," גימגם אבא.

רשפתי והלמתי בכף העץ על ירכי. לא התכוונתי לומר את המחשבה האחרונה בקול רם.

אימא מיהרה אליי. "זה ממש לא העניין. עשינו הסכם עם מארג'י כי חשבנו שתצטרכי חופש."

"אבל אני לא צריכה חופש." אימא הידקה את שפתיה, ואני גנחתי. "לכמה זמן?"

הם שוב החליפו מבטים, ואימא שיפשפה את זרועי. "כמה שתצטרכי."

"יהיו כמה שינויים..."

"לא עכשיו, יו," קטעה אותו אימא.

"אלו שינויים?" הבטתי באבא. הוא גירד את הלחי והביט ברצפה. "למה אתם לא מספרים לי?"

"שום דבר, יקירה," אמרה אימא.

"תגידי לה, קתי. היא תגלה במוקדם או במאוחר."

עיניה של אימא הצטלבו עם עיניו של אבא. "אבא ואני פורשים."

לפתי את הכף. "פורשים? כבר?" שלחתי אליהם מבט המום. "בחיי, הרגע קברתי את ג'יימס. אני לא מוכנה לנשל אתכם. אני לא יכולה להפעיל את ה'גואט' לבד."

"את לא צריכה. מכרנו את המסעדה," אמר אבא.

הכף נפלה ברעש על הרצפה. "אתם מה?"

אימא גנחה ושלחה אליי מבט מתנצל.

"העסקה אמורה להיסגר תוך תשעים יום," הוסיף אבא.

אימא טפחה על מצחה. "יו!"

"מה אמרתי?"

"מה לא אמרת? הסכמנו לבשר לה את החדשות בעדינות."

המבט שלי נדד ביניהם בציפייה שמישהו מהם יגיד לי שהם

סתם צחקו. שניהם השיבו אליי מבט מעורב של התנצלות ודאגה.

"למה לא דיברתם איתי על זה?" שאלתי.

אימא נאנחה. "את יודעת כבר תקופה ארוכה שקשה לנו להחזיק

את המקום. הגיע קונה שהציע לקחת מאיתנו את המסעדה. יש לו

תוכניות גדולות לגבי המקום הזה."

"לי היו תוכניות גדולות לגבי המקום הזה. למה לא – פאק."

שיפשפתי את רקותיי. "למה לא נתתם לי לקנות אותו מכם?"

"ולהפיל עלייך את החובות שלנו?" אימא ניענעה את ראשה.

"לא יכולנו לעשות לך את זה."

"כמה המצב גרוע? יכולתי לעמוד בזה." פקק תנועה של רעיונות

התנגש בראשי. לא היו לי הרבה חסכונות. והחשבון המשותף היחיד

שלי ושל ג'יימס שימש לתשלום המשכנתא וההוצאות השוטפות.

תרומתו לחשבון הזה הסתיימה כשהוא הוכרז מת. המזומנים בחשבון

הבנק האישי שלו עברו לתומס, שנתן לי צ'ק על הכול בהלוויה של

ג'יימס. צ'ק שלא הרגשתי שאני יכולה לפדות. לא הרגשתי שמותר

לי להשתמש בכסף הזה, שהוא שלי.

אולי אוכל לקחת משכנתא חדשה על הבית. או למכור אותו,

לחזור לגור עם הוריי באופן זמני.

"ה'גואט' בצרות גדולות מכדי שיגאלו אותו." מחשבותיי בלמו

בפתאומיות לשמע ההודאה של אבי. הוא הרכין את ראשו ונשם

עמוק. חשבתי שהוא מאוכזב, עד שהרים את פניו והבנתי שהוא

מתבייש. "את תצטרכי לגרד כסף כדי לשלם על קמח לאפיית לחם.

הדבר האחרון שאני ואימא שלך רוצים זה לראות אותך פושטת רגל."

"פשיטת רגל?" קראתי.

אימא הינהנה. עיניה התלחלחו. "מישכנו את המבנה ולקחנו הלוואה שנייה על הבית, ואנחנו עדיין לא גומרים את החודש. אנחנו גם חייבים כספים לספקים שלנו. הם היו נדיבים מספיק לוותר על ריביות, אבל עדיין צריך לשלם להם. הבעלים החדש הסכים לקחת על עצמו את החובות חוץ מהמשכנתא על הבית." "לא קלטתי שהמצב עד כדי כך גרוע," אמרתי.

אבא כך את זרועו סביב אימא. "אחרי ששיפצו את מרכז הקניות ממול ופתחו שם את שתי המסעדות האלה, ראינו איך הן גונבות לנו את הלקוחות."

"היו לי רעיונות איך להחזיר אותם. התכוונתי להרחיב את תפריט הערב, לשפץ את אזור הישיבה, להוסיף הופעות חיות בלילות של ימי חמישי ושבת..."

"שקלנו את כל הרעיונות האלה, אבל מסתבר שהם לא יספיקו לכיסוי ההלוואות ולמעבר לרווחים."

מעכתי את הסינר שלי. הניחוש שלי היה שהקונה הוא קבלן שיהרוס את המבנה. מוכרחה להיות דרך להציל את ה"גואט". כבר איבדתי את ג'יימס. אסור לי לאבד גם את זה. כל כך הרבה זיכרונות השתמרו בין הקירות האלה, שזורים בניחוחות תפוחי אדמה ברוזמרין וקורנביף מזוגג בוויסקי. "הלוואי שהייתי יודעת קודם. הייתי עוזרת לכם."

"תיכננו להגיד לך משהו אבל..." אבא גירד בראשו. "טוב, ג'יימס מת, ולא מצאנו את הזמן הנכון להסברים. אף הורה לא רוצה להכביד על הילד שלו. את כבר היית... אה, טוב..." מחוסלת רגשית.

הרפיתי מהסינר שהתעללתי בו והחלקתי את הבד המקומט במשיכות ארוכות ועדינות. הרגשתי עצבנית, ללא כיוון או מטרה.

הרגשתי אבודה. "מה אני אמורה לעשות עכשיו? אני מכירה רק את ה'גואט'." הפחד מהלא-נודע ניכר בקולי.

אימא נאחזה בידיי. "תראי בזה הזדמנות חדשה, מרגשת. תוכלי לנסות משהו אחר."

"כמו מה?" משכתי ממנה את ידיי וקרעתי את הסינר. החדשות החלו לחלחל בי.

אימא הגניבה מבט אל אבא. "תראי, אבא שלך ואני מרגישים שעכשיו יותר מתמיד הגיע הזמן שתביני מי את ומה את רוצה לעשות."

עיניי התרחבו. "מה זאת אומרת, 'עכשיו יותר מתמיד'? כי ה'גואט' נמכרה או כי ג'יימס איננו?"

אבא כיחכח בגרונו. "גם וגם."

הבטתי בו בתימהון.

"את וג'יימס הייתם יחד מאז גיל... אה... שמונה? הייתם בלתי נפרדים."

"אתה מאשים אותי שהייתי תלותית מדיי בג'יימס?"

"לא, לא בדיוק," התגונן אבא.

"כן," אמרה אימא בפשטות.

הבטתי בהוריי.

"תראי, איימי, כולנו מתגעגעים מאוד לג'יימס. אבא שלך ואני מרגישים שאיבדנו בן. אבל לראשונה בחייך הבוגרים את לבד. יש לך השכלה וניסיון לעשות את מה שאת רוצה. לפתוח מסעדה משלך אם זה מה שאת באמת רוצה."

איך אני מסוגלת לחשוב בכלל להתחיל מסעדה מאפס, כשאני בקושי מעכלת את החדשות על ה'גואט'? השתחררתי מהסינר והשלכתי אותו על הדלפק. ענן קמח עלה והתפשט. פתיתים לבנים איבקו את הרצפה. תפסתי את הארנק והמפתחות.

הגבות של אבא הזדקרו. "לאן את הולכת?"

"החוצה. הביתה." ניענעתי את הראש. "לאנשהו." בלבול

התערבל בתוכי. לא הצלחתי לחשוב כמו שצריך. משקל אדיר הכביד על החזה שלי, וכאב לי לנשום. הקירות סגרו עליי. עזבתי את המטבח.

אימא באה בעקבותיי אל מגרש החניה. הסתבכתי עם המפתחות. הם נפלו ארצה, והסנטר שלי נשמט מטה. נשמתי נשימה קטועה ונשפתי. כתפיי רעדו, וחזי התכווץ מיבבות שנואשו לפרוץ.

זרועה של אימא עטפה את גבי. היא משכה אותי אל חזה. תחבתי את פניי אל קימור צווארה ופרצתי בבכי. אצבעותיי לפתו את גבה עד שלבסוף נאחזתי בה. היא ניענעה אותנו בעדינות וליטפה את ראשי, מעודדת אותי בקול מרגיע לשחרר הכול. פשוט להרפות.

"אני לא יודעת איך."

"את תמצאי דרך," אמרה.

"אני לא יודעת מה לעשות."

"את תעלי על משהו."

"אני לגמרי לבד."

היא התרחקה ממני, תפסה את פניי בידיה וניגבה את הדמעות באגודלים. "את לא לבד. אנחנו כאן בשבילך, מתוקה. תתקשרי אלינו. אנחנו נעזור, גם בהמלצות לעבודה חדשה וגם בכתף לבכות עליה."

הערכתי את ההצעה שלה, אבל זה לא מה שרציתי לשמוע. עדיין לא.

הייתי בת שמונה כשפגשתי את ג'יימס. הוא עבר ללוס גאטוס מניו יורק והיה השכן החדש של ניק, שני רחובות מבית החווה שבו גדלתי עם הוריי, קתרין ויו טירני. בבוקר שבת של אמצע הקיץ, ניק וקריסטן הביאו את ג'יימס כדי להכיר בינינו. אני זוכרת פרטים מאותו יום בבהירות רבה יותר מכל פרט אחר מאותו גיל. החל באופן שבו ג'יימס חיך מעל לנפנוף היד שלו וחשף כמה הוא לחוץ לפגוש אותי, כי הוא להוט למצוא חברים חדשים. השיער שלו היה

ארוך יותר משל שאר הבנים בבית הספר, ולא הצלחתי להתיק את מבטי מהגלים החומים סביב תנוכי אוזניו תחת שולי כובע המצחייה של הניו יורק ג'טס. הוא סירק את שערו באצבעות כאילו בניסיון ליישר את הקצוות הסוררות.

כמו ברוב ימי השבת בשכונה, האוויר היה גרוש ריח של דשא מכוסס. הממטרות של השכנים פעלו ברעש רקע נעים. שמעתי את הרחש העדין בכל פעם שאבא כיבה את מנוע המכסחה. וכמו בימי שבת רבים בקיץ, העמדתי דוכן לימונדה כדי לאסוף כסף. חסכתי לקניית מארז של אבקת זיכרון קסומה מחנות הצעצועים שבמרכז העיר. המוכר אמר לי שאם אפזר קצת אבקה על הראש כל לילה לפני השינה, לא אשכח איפה שמתי את הנעליים או לבצע את המשימות שלי. כששמעתי את זה, היה ברור שאני צריכה אבקה כזאת.

אבל אותו בוקר שבת היה שונה מהרגיל, ולא מפני שניק וקריסטן הגיעו עם החבר החדש שלהם.

רובי, הילד מהבית ממול, ובן דוד שלו פרנקי ראו אותי מקימה את הדוכן שלי. רובי היה בריון לא קטן בזכות עצמו, אבל השילוב של שניהם יחד הביא איתו משיכות בשיער וקללות, צעצועים הרוסים ודמעות זעם.

ברגע שהם סחבו כוס לימונדה מהדוכן שלי והציעו לי מטבעות נוצצים של רבע דולר שרציתי יותר משרציתי שיניחו לי, הגיעו קריסטן וניק.

"היי איימי," אמרה קריסטן. היא הצביעה על הילד החדש שעמד ליד ניק. "זה ג'יימס."

מזגתי לרובי את הלימונדה שלו וחייכתי אל ג'יימס. "שלום." הוא חייך וניפנף אליי בידו בקצרה. "תראו מי כאן," עקץ רובי. "ניקי דביקי והחלשלושית. זאת החברה החדשה שלך?" הוא הניד בסנטרו אל ג'יימס.

ג'יימס התאבן. ניק פסע צעד מאיים לעבר רובי. "עוף מפה, לוזר."

"אוח!" פרנקי נאנח. הכוס נשמטה מידו. הוא לפת את צווארו בשתי ידיו והתנודד. "היא הרעילה אותי. אני גוסס." "תפסיק לעשות שטויות!" נבוכה, שלחתי אל ג'יימס מבט מבוהל. הוא הזדעף אל פרנקי.

"תני לי לנסות." רובי גמע מהלימונדה, והכוס עפה מידו. "אוי לא! זה באמת מורעל!" הוא הסתער על השולחן. כוסות פלסטיק נפלו ארצה. "היא הרגה אותנו, פרנקי." "לא נכון!" דחפתי את רובי. הוא לא זז. "עוף ממני." "זוז כבר!" קריסטן משכה בזרועו של רובי.

"שלום עולם אכזר." רובי התגלגל הצדה וגרר את קריסטן. היא נפלה בעוצמה על המדרכה ופרצה בבכי. כשניסתה לעמוד, פרנקי דחף אותה ארצה.

ניק החטיף אגרוף לאוויר, שני סנטימטרים מהאף של פרנקי. "לך לעזאזל!" פרנקי רץ בעיניים פעורות אל הצד השני של הרחוב ונכנס לחניה הפתוחה של רובי.

השולחן קרס תחת כובד משקלו של רובי. הוא תפס לי בחולצה וקימט אותה כשמשך אותי ארצה ונחת מעליי. הצלעות שלי צרכו, והגב כאב. ג'יימס העיף את רובי שהסתער באגרופים שלופים. הוא פגע בפיו של ג'יימס ופתח לו את השפה. ג'יימס גנח ותקע אגרוף השמאלי בעין הימנית של רובי. רובי פרץ בבכי ורץ הביתה.

קמתי לאיטי. ג'יימס עזר לי להתרומם בעודי מנערת את האבק מהבגדים. עיניו התמקדו בי.

"יש לך שמאלית יפה," אמר אבא מאחוריי. "היא תשאיר את רובי ואת הבן דוד המנוול שלו בצד השני של הרחוב לא מעט זמן."

הסתכלתי על האסון שבמדרכה, וגופי התרוקן מאוויר. קריסטן

ניגבה את אפה ומשכה בו. ברכיה היו משופשפות, ודם זלג במורד הקרסול. "סליחה על דוכן הלימונדה שלך," היא אמרה. הסנטר שלי רטט. "עכשיו בחיים לא אצליח לקנות את אבקת הזיכרון הקסומה." ג'יימס הביט בי במבט משונה. "קריסטן, בואי תיכנסי. גברת טירני תטפל לך בברכיים," הציע אבא.

"אני רוצה הביתה," היא ייבבה ונגעה בעור המשופשף. "אני אקח אותה," ניק משך במרפק של קריסטן. "ניפגש אחר כך," אמר לג'יימס.

כשהם התרחקו, אבא הביט בג'יימס. "איך קוראים לך, בן?" "ג'יימס, אדוני." הוא ניגב את כפות ידיו בחולצה והושיט יד. "ג'יימס דונאטו."

אבא לחץ את ידו. "נעים להכיר, ג'יימס. תיכנס כדי שנוכל לנקות אותך."

ג'יימס העיף בי מבט מהיר. "כן, אדוני." "איימי, תביאי את ג'יימס למטבח. אגיד לאימא להביא פלסטרים." עד שאימא הביאה פלסטרים ויוד, השפה של ג'יימס הפסיקה לדמם. פיו התנפח, אז הוא ישב על כיסא במטבח לידי והצמיד שקית אפונה קפואה אל הפנים.

יריתי צרורות של שאלות. רציתי לדעת עליו הכול. כן, הוא ילמד באותו בית ספר כמוני. כן, הוא אוהב לשחק פוטבול. לא, הוא בחיים לא החטיף לאף ילד. כן, כואבת לו היד.

הוא הרים חמש אצבעות פעמיים ועוד אצבע אחת כדי לסמן אחת-עשרה, כששאלתי בן כמה הוא.

"יש לך אחיות?"

הוא ניענע את ראשו.

"אחים?"

הוא זקר שתי אצבעות, ואז ניענע את ראשו בכוח והחליף את שתי האצבעות לאחת.

צחקתי. "רובי כנראה הרביץ לך חזק אם אתה לא זוכר כמה אחים יש לך."

הוא קימט את מצחו. "יש לי אח אחד. ורובי מרביץ כמו תינוק."

צחקתי בקול רם וכיסיתי את פי בשתי ידיים כדי להרגיע את הצחקוקים. לא רציתי שיחשוב שאני צוחקת עליו ועל הטעות בספירה במקום על הבעת הפנים של רובי אחרי שג'יימס קרע אותו. בחיים לא ראיתי את רובי רץ הביתה כל כך מהר.

ג'יימס הביט ברחבי המטבח. פאי התפוחים של אימא למסיבת החברות שלה נאפה בתנור. מוזיקה קלאסית ריחפה אל החדר מהרדיו שאבי הוציא החוצה. ג'יימס זז בכיסא. "נעים לי כאן."

"הייתי רוצה לראות את הבית שלך." קיוויתי שהוא ירצה להיות חבר שלי כי הוא ממש מצא חן בעיניי. החיוך שלו היה נחמד, והוא היה אמיץ מאוד. הוא הרביץ לרובי, משהו שרציתי לעשות המון זמן אבל פחדתי. רובי הרבה יותר גדול ממני.

"שלך יותר יפה." עיניו שבו אליי. "מה זה אבקת זיכרון קסומה? זה נשמע מגניב."

לחיי בערו כשנזכרתי בפנים של ג'יימס כשייכבתי קודם על האבקה. כשנשענו על הדלפק, סיפרתי לו עליה במבט מושפל. התפעלתי כמה עור ידיו כהה לעומת עורי. דיברתי על האבקה כלאחר יד. "לא חשוב עכשיו. דוכן הלימונדה שלי נהרס, ולא אצליח לגייס את הכסף שאני צריכה."

ג'יימס הושיט יד אל הדלפק וגרר אליו את קעריית הסוכר. הוא לקח גבישים גולמיים קטנים והרים את ידו מעל לראשי.

הרמתי את עיניי. "מה אתה עושה?"

"תעצמי עיניים."

"למה?"

"תסמכי עליי. תעצמי עיניים."

עצמתי ושמעתי גירוד מעל הראש. השיער שלי רישרש, ודיגדג

לי בקרקפת. גירד לי באף, והרגשתי כאילו טיפות גשם זולגות על לחיי, אבל הן לא נרטבו. מיצמצתי והרמתי מבט. גבישוני סוכר נחתו על פניי.

"מה זה היה?" שאלתי כשהוא סיים וניגב ידיים.
 "אבקת הזיכרון הקסומה של ג'יימס." זווית פיו הלא פצועה התרוממה. "עכשיו לא תשכחי לעולם שנפגשנו."
 עיניי נפערו ופניי התלהטו. הוא טפח בשקית האפונה על פיו והתכווץ.

"לעולם לא אשכח אותך," הבטחתי והצטלכתי על הלב.
 לאורך השנים גם ג'יימס הבטיח הבטחות. תמיד היינו רק שנינו. אף פעם לא היה עוד מישהו. אהבנו זה את זה עד כדי כך. גדלנו יחד והבטחנו זה לזה להזדקן יחד.
 לא יכולתי להעלות על הדעת שארצה משהו אחר פרט לחיים שתיכננו יחד.

3

נדיה וקריסטן חיכו לי בבית כשהגעתי מהמסעדה. קריסטן מיהרה אליי. "השתמשנו במפתח הרזרבי. אימא שלך התקשרה ואמרה שלא תזיק לך חברה." היא עצרה ונשמה עמוק. "היא סיפרה לנו על ה'גואט'. אני ממש מצטערת."

הינהנתי בשפתיים הדוקות והשלכתי את המפתחות והארנק על השידה.

היא הביטה בי בחשד. "את תהיי בסדר?"

משכתי בכתפיי. אחרי שעזבתי את ה"גואט", נסעתי ללא מטרה ברחבי העיר וחשבתי על המסעדה, ואז חשבתי על ג'יימס. במקום לנהוג הביתה נסעתי לבית הקברות ועליתי לקברו. הוא נקבר בנחלת הקבר של משפחת דונאטו לצד אביו, אדגר דונאטו, שנפטר מסרטן הריאות בתחילת השנה. מצבת גרניט שטוחה ציינה את קברו של ג'יימס: ג'יימס צ'ארלס דונאטו. תחת שמו הופיעו תאריכי הלידה והפטירה. תומס וקלייר לא היו בטוחים לגבי מועד המוות המדויק, אבל חוקר מקרי המוות העריך שמדובר בין יומיים לחמישה ימים לאחר עזיבתו של ג'יימס. הם התפשרו אפוא על 20 במאי. מספר יפה ועגול.

שכבתי כשעה בדשא הרטוב, לחיי צמודה לסימון הקבר. חשבתי על הימים שהובילו ליום שבו עזב. הוא התעקש לנסוע למקסיקו. אמר שהוא חייב לנסוע ולא תומס. לא רציתי שייסע. זה היה קרוב מדיי לחתונה. היו לנו יותר מדיי דברים לתכנן ולהכין. אבל הוא שיכנע אותי במילים ובנשיקות שלא ייעדר הרבה זמן. כשיחזור הוא יעזוב את "דונאטו תעשיות" ויעסוק באמנות, ציור מלהיב אותו. אז התרציתי. במבט לאחור הייתי צריכה להתעקש יותר ולעמוד על כך שיישאר בבית. הוא לא היה מת. והיינו מתחתנים ונוסעים לירח הדבש שלנו בסנט בארטס.

המחשבות שלי נדדו אל הימים שלאחר היעדרותו של ג'יימס. ביקרתי את קלייר בתקווה לבלות זמן עם מישהי שמתאבלת על היעלמותו של ג'יימס לא פחות ממני. הייתי צריכה לדעת שציפיתי ממנה ליותר מדיי. קלייר התעניינה יותר בהזמנות לחתונה שכבר נשלחו מאשר באפשרות שהחששות הגרועים ביותר שלנו יתממשו. היא רצתה שאודיע לאורחים שיש סיכוי שהחתונה תתבטל.

החוורתי מולה בספה בסלון הרשמי של משפחת דונאטו. לא הייתי קרובה לוותר על ג'יימס או על עתידנו. בד המשי של הספה תחת ירכיי היה קריר ונוקשה מבעד לחצאית. הריהוט המודרני בחדר הגיע דרך עסקי היבוא והיצוא של "דונאטו תעשיות". לכל הרהיטים היו זוויות חדות וקשיחות כמו לעצמות פניה של קלייר. באלה ובאלה לא היה שמץ רכות.

"אני לא יכולה לומר לאנשים. עדיין לא." לא יכולתי לשאת את המחשבה שאגיד לאורחים שהחתונה אולי תידחה, או גרוע מכך, תתבטל. אמירה כזאת תהפוך את הסיוט למוחשי מדיי.

קלייר התאבנה. "אבל את חייבת..."

תנועה בפתח משכה את תשומת לבי. פיל נכנס לחדר, ומבטו ננעל עליי כמו צייד שמחפש טרף בכוונת רובה. הוא התיישב חרש לצד דודתו. הוא כרך זרוע סביב כתפיה ונראה רגוע ונינוח מדיי יחסית למי שאולי איבד את בן דודו.

קלייר טפחה על ירכו. היא הניחה לידה להישאר שם כשנשקה ללחיו. הבטן שלי התהפכה.

"איימי." פיל הרכין את צווארו.

נעתי בחוסר מנוחה על הספה. לא ראיתי אותו מאז הקיץ שעבר, ולא היה לי מושג שהוא מבקר כאן.

קלייר ליטפה את ירכו של פיל. "אני לא יודעת מה הייתי עושה בלי פיל. המשפחה שלנו עברה שנה איומה. אני אסירת תודה שהוא עבר לגור איתי כדי לארח לי חברה. בזכות פיל אני מצליחה לעבור את היום."

העברתי את מבטי אל קלייר. פיל גר כאן? נעצתי ציפורניים בכרית. ברכיי נקשו, והצמדתי את רגליי הרועדות. הרטט נע במעלה גופי אל זרועותיי כמו אדווה במים.

גבותיה של קלייר הזדעפו. "את בסדר?"

קמתי על רגליי. "סליחה, אני חייבת לזוז."

היא קמה. "אם את חייבת. תני לי רגע. יש לי משהו בשכילך." היא השאירה אותי עם פיל בחדר.

הוא לא טרח לעמוד, אבל הרגשתי שענינו תרות את גופי.

"עבר הרבה זמן, איימי. התגעגעת אליי?"

קולו לא היה רם מלחישה. שמעתי כל מילה בבירור כאילו הוא צעק באוזניי. נעצתי מבט בקיר שמאחוריו.

הוא נאנח. "נו, טוב. אני התגעגעת אלייך. את נראית טוב... בהתחשב במצב."

בד הריפורד איוושש כשהוא זז על הספה. אל תקום. כבקשה אל תקום.

"חבל על ג'יימס."

הוא נשמע כמעט הלום צער. שלחתי אליו מבט נוקב.

הוא ציחקק. "הנה. התגעגעת לאש הזאת."

הוא שיכל רגליים ופרש זרועות לאורך גב הספה. החולצה הלבנה המעומלנת שלו נחשפה תחת ג'קט החליפה. הרגשתי חשופה

כשמבטו אמד את גופי לכל אורכו. טוב שמבט לא יכול לצרוב.
הייתי נכווית כולי.

"את מבינה שקלייר מעסיקה את עצמה בדברים יומיומיים
זניחים כמו החתונה שלך. היא דואגת לאורחים כי קשה לה מדיי
לדאוג לג'יימס."
"קשה לכולנו."

הוא שיפשף את שפתו העליונה. "נו, טוב...אני מעריך שכן.
סליחה."

קפאתי כולי. השפלתי אליו מבט.
"לגבי ג'יימס," הוא הבהיר.
זעם בער עמוק בתוכי. "יש לך עוד דברים לבקש עליהם
סליחה."

עקביה של קלייר הידהדו במסדרון. היא נכנסה לחדר ובידה
קלסר. היא סימנה לי לקחת אותו.
"מה זה?"

הקלסר היטלטל באחיזתה. "מספרי טלפון וכתובות מייל."
קימטתי את מצחי. "של מי?"
"של האורחים בחתונה של ג'יימס. את כתובות הדואר כבר יש
לך. תוכלי להתקשר או לשלוח להם מייל ולעדכן אותם. זה יהיה
יותר מהיר מאשר דרך הדואר."
היא רצינית? שקלתי להתווכח אבל ככל שאשאר כאן יותר,
אתקע כאן. אין סיכוי שפיל ייטוש את קלייר, לא כשאני כאן.
"אתקשר אליהם," לקחתי את הקלסר ונפרדתי מהם.
פיל קם. "אלווה אותך לדלת."
"לא," התרגזתי.

עיניה של קלייר נפערו. פיל תמיד היה אהוב עליה מכולם, יותר
מבניה שלה. והיא הקפידה על נימוסים.
"לא תודה," אמרתי בנימה המנומסת ביותר שהצלחתי לגייס.
"אצא לבר."

יצאתי לפני שמי מהם הספיק להתנגד.

קריסטן שיפשפה את זרועי ומשכה אותי בחזרה אל ההווה. מיצמצתי אליה.

"שבי. אביא לך משהו לשתות."

הלכתי בעקבותיה וצנחתי לכיסא.

"הבאנו ארוחת צהריים ומצרכים," הסבירה נדיה. היא סידרה הכול על הדלפק שהפריד בין המטבח לסלון. קריסטן מזגה לימונדה והגישה לי כוס.

שתיתי בצמא, ניגבתי את הפה ופרצתי בבכי.

קריסטן ונדיה נעצרו ולטשו בי מבט. כעבור שנייה קריסטן התעשתה ראשונה. היא הניחה את הקנקן, התיישבה בכיסא מולי והושיטה לי מפית לקינוח האף. "את עוברת תקופה איומה, איימי. בבקשה דברי אלינו, תגידי לנו איך אפשר לעזור לך. משהו מזכיר לך את ג'יימס? מה ציער אותך?"

הכול, חשבתי. ג'יימס. המסעדה. הקריירה שלי או היעדרה מאז הבוקר.

נדיה הוציאה צלחות מארון המטבח ועירכבה את הסלט. "את צריכה לאכול משהו. את נראית חיוורת."

נחירה לחה בקעה מאפי. "תודה." צחקתי אל המפית.

היא חייכה. "כבר יותר טוב."

קריסטן ליטפה את זרועי. "בבקשה דברי איתנו," היא שוב הפצירה בי.

גנחתי אל המפית והינהנתי. אני צריכה לספר להן, אבל לא הכול. טפחתי על עיניי עד שהתייבשו מעט, על העור העדין סביבן, והתוודיתי על משהו אחר לחלוטין. "אני פשוט מרגישה אשמה, זה הכול."

נדיה הביאה את הסלטים לשולחן. "למה?"

"אני פשוט חושבת על ג'יימס ומצטערת שלא השתדלתי יותר

לשכנע אותו להישאר בבית. "שיחקתי במזלג שלי בסלט. "יכולנו להיות בירח דבש שלנו עכשיו."

קריסטן שירבכה את שפתה התחתונה. היא ליטפה את זרועי. "יש לך הרגל מגונה לשמור דברים בבטן. אסור לך לעשות את זה. ואסור לך גם להאשים את עצמך. את יודעת כמה ג'יימס עקשן. בין שהיית לוחצת עליו ובין שלא, הוא עדיין היה נוסע למקסיקו. אז אין טעם להרגיש אשמה."

"למה לא?" התנגדה נדיה. "להרגיש קצת אשמה זה סביר." הפה של קריסטן נפער. "למה, לעזאזל, את מצדיקה דבר כזה?"

נדיה משכה בכתפיה ודחסה עלי רוקט לפיה. "יש שלבים לאבל," אמרה אחרי שבלעה. "זה יעביר אותה עוד שלב לקראת היכולת להמשיך הלאה בחיים." "היא בקושי התחילה להתאבל," הגנה עליי קריסטן. "קברנו את ג'יימס רק לפני יומיים."

נופפתי בידי. "בנות, אני עדיין כאן. אתן יכולות לדבר איתי." "טכנית, הוא מת כבר כמעט חודשיים," ציינה נדיה. קריסטן השתנקה. "בחיי, את לא אמיתית." היא קמה ולקחה את הצלחת שלה לכיור, ממלמלת חרש לעצמה. נדיה הרימה את עיניה לתקרה ואז שלחה אליי מבט מבין. "עשיתי אותו דבר כשאבא שלי עזב. האשמתי את עצמי." היא היתה בת שלוש-עשרה כשאביה עזב את אמה.

"זה קרה ממש אחרי שהוא מצא את מחבוא האיפור שלי, זוכרת? הוא ריתק אותי ושלח אותי לחדר. כשיצאתי לארוחת ערב, הוא הלך. שוב המריתי את פיו, אז חשבתי שבגלל זה הוא עזב. אימא סיפרה לי אחר כך על הרומן שלו, ונראה לי שהוא ניצל את העונש כדי להוציא אותי מהסלון. הוא ואימא ניהלו עוד דו-קרב צרחות."

"למה לא סיפרת לי את זה עד היום?"

"מאותה סיבה שאת לא. הרגשתי אשמה אז שמרתי הכול בבטן. לא גיליתי על הרומן של אבא עד שסיימתי את התיכון. במשך חמש שנים האשמתי את עצמי." היא הושיטה יד ולחצה על ירכייה. "אשמה היא רגש טבעי. פשוט אל תשקעי בה יותר מדיי. סתם תיכנסי לדיכאון, ואת לא יכולה לעשות כלום כדי לשנות את העבר."

קל לומר, קשה לעשות.

"מה אני אמורה לעשות עכשיו?" שאלתי.

היא הרימה גבה. "לגבי ג'יימס?"

"לא, עבודה. אני צריכה למצוא עבודה." אני צריכה לבשל ולאפות... ליצור. בנקודה הזו ג'יימס ואני דומים. הוא צייר כדי לשחרר לחץ או להתמקד במחשבה על משהו, ואני אפיתי. המון. דיגדג לי באצבעות להוציא מצרכים מארונות המטבח. לערבב בלילה חדשה של בצק, אחרת מזאת שהכנתי הבוקר. מרוב מחשבות הוספתי יותר מדיי מים. הבצק היה דביק מדיי. נצמד לאצבעות. "את יכולה למצוא עבודה. או, היא עצרה לשם ההדגשה, "את יכולה לנסוע לטייל."

"זה מה שתומס הציע." בגלל תוכניות ירח הדבש היה לי דרכון, אבל מעולם לא נסעתי בלי ג'יימס. יהיה מוזר לטייל לבד. הוא היה הספונסר, תמיד סטה מהמסלול וחיפש דרכים צדדיות. "אי-אפשר לדעת אלו הפתעות תגלי," אמר לי פעם.

נדיה חייכה. "אני אוהבת את כיוון החשיבה הזה."

ניענעתי בראשי. "שום נסיעות. עוד לא."

"אז תפתחי מסעדה."

"אבא שלי אמר לך להגיד את זה?"

היא צחקה. "לא, אבל לדעתי זה רעיון נהדר."

"גם לדעת ג'יימס. הוא רצה שאפתח בית קפה. אמר שאני

יודעת להכין קפה מעולה."

"שווה לשקול את זה."

לפתוח מסעדה מאפס בלי ג'יימס לצדי היה רעיון מאיים. הבטתי
לאחור אל קריסטן. "מה דעתך?"
היא הרימה את ידיה. "היי, אני בצוות איימי. מה שיעשה לך
טוב."

ג'יימס וה"גואט" עשו לי טוב.
נדיה לקחה את הצלחת שלה לכיור. קריסטן הציצה במקרר
ופתחה ארונות. צפיתי בשתייה ונזכרתי שהיום יום שני. "אתן לא
אמורות להיות בעבודה?"
"יש לי מחליפה, אז יש לך אותי כל היום." קריסטן היא מורה
במשרה מלאה בבית ספר יסודי. נשארו לה רק עוד כמה שבועות
בקיץ לפני תחילתה של שנת הלימודים החדשה. היא וניק התחתנו
בשנה שעברה. הם רוצים להקים משפחה בקרוב, וארבעתנו תיכננו
לגדל את הילדים שלנו יחד.
זה כבר לא יקרה.

נדיה הניחה את הצלחת שלה במייבש הכלים וניגבה ידיים. "אני
פנויה רק עד שתיים."
קריסטן הציצה מאחורי דלת ארון מטבח. "אמרת שיש לך כל
היום."

"בדרך לכאן התקשרו אליי לגבי המשרד במרכז העיר. השוכר
החדש קיבל את ההצעה שלי ורוצה להיפגש איתי בהקדם."
"המקום הזה בצפון סנטה קרוז אבניו?" שאלתי. "בין הסטודיו
למחול לבר היינות?" זה המקום הפנוי היחיד שהכרתי. וידעתי
עליו רק בגלל ג'יימס.

"המקום הזה ממש. הוא עומד להפוך לגלריה לאמנות."
נדהמתי. "את צוחקת עליי?"
נדיה שלחה אליי מבט משונה. "אה, לא. הכול בסדר?"
"את מעצבת גלריה בדיוק במקום שג'יימס תיכנן לשכור לגלריה
שלו."

היא הצטמררה. "אני מצטערת."

הרגעתי אותה. "זאת לא אשמתך."

קריסטן הציצה שוב לתוך המקרר. "איפה שמת את היין, נדיה?"

"לא היה בקבוק עם כל הקניות?" קריסטן ניענעה את ראשה, ונדיה משכה בכתפיה. "כנראה לא ארזו אותו."

"אמורים להיות כמה בקבוקים במקרר בחניה," הצעתי בקול טעון רגש. מחשבותיי עדיין היו נתונות לחלל הגלריה במרכז העיר. חוזה השכירות החדש שלו אישר שהחלום לא יקרום עור וגידים.

קריסטן שלחה אליי מבט מודאג וניגשה לחניה. הדלת נטרקה מאחוריה. היא חזרה כעבור רגע עם בקבוק שרדונה. "מתי ניקית את החניה שלך?"

"זה נראה כאילו ניקיתי?" נופפתי בזרועי כדי להקיף את חלל המגורים הפתוח. ערימות מכתבים שלא טופלו הצטברו על הדלפק. עיתונים שלא נקראו נערמו על הרצפה. כדורי אבק היו פזורים בהמוניהם בכל עבר.

"שיהיה." היא חלצה את פקק השעם ומזגה שלוש כוסות. "החניה נראית בסדר."

שתינו את היין ודיברנו על פרויקט העיצוב החדש של נדיה. בתוך זמן קצר התראת הפגישה זימזמה בטלפון שלה. היא הביטה במסך. "חייבת לזוז. אתקשר אלייך מחר." היא נשקה ללחיי ולקחה את התיק שלה. הידית נתפסה בגב הכיסא, וכל התכולה התפזרה. שפתון, עטים, סוכריות מנתה וניירות גלשו אל הרצפה.

היא קיללה והתכופפתי לעזור לה. "אספתי." היא נופפה בידה ואספה את מיטלטליה. "חייבת לרוץ." היא מיהרה לדלת.

נופפתי לה לשלום והפעלתי פלייליסט בסטריאו. תהיתי כמה זמן קריסטן תישאר. היא מזגה עוד סיבוב יין. יופי. היא מתכננת להישאר עוד הרבה.

רקדנו ודיברנו וצפינו בסרט רומנטי בוי-או-די. הפעמון צילצל סביב עשר בלילה. ניק בא לאסוף את אשתו.

"אתקשר אלייך מחר," קריסטן קמה מהספה.

ליווייתי אותה לדלת. היא נתנה לי חיבוק דוב. "לילה טוב, מתוקה."

ניק כרך את זרועו סביבה והצמיד אותה אליו. הם היו זוג משמייים. הבטתי בו מסלק קווצות שיער בלונדיניות של אשתו בקצות אצבעותיו. לבי התהפך. איברתי את ההזדמנות לחוות את זה עם ג'יימס.

"את תהיי בסדר הערב?" שאל אותי ניק.

היתה לי ברירה?

"אני אהיה בסדר."

"תתקשרי אם תצטרכי משהו."

"תודה." נפרדנו, ואני סגרתי ונעלתי את הדלת והקשבתי לניק מתרחק. גלשתי בגבי לדלת ועיניי נעצמו. הרגשתי מרחפת בגלל היין. קולות וריחות חדרו לראשי המעורפל. תקתוק השעון שעל האח. זמזום המזגן. ניחוחות למון גראס וקוקוס מנרות בוערים. עיניי נפקחו. אני צריכה לכבות את הנרות.

התרווחתי, ופיסת נייר קטנה מתחת לכיסא במטבח לכדה את תשומת לבי. היא היתה מקופלת לחצי כמו אוהל זעיר. ניגשתי והרמתי אותה. הצצתי בכיתוב.

לייסי סונדרס.

המתקשרת מהלוויה של ג'יימס. כמעט שכחתי ממנה. נדיה כנראה לא אספה את הכרטיס כשתכולת התיק שלה נשפכה. הבטתי בכרטיס.

ג'יימס חי.

מילותיה של לייסי לחשו בראשי.

סתם פסיכית. השלכתי את הכרטיס על הדלפק והסתובבתי בבית. נשפתי על הנרות, נעלתי דלתות וכיביתי אורות. בדקתי שוב את החניה, ואכן קריסטן השאירה אור אחד דולק. כיביתי אותו אך מיד הדלקתי אותו שוב.

מאחורי חיפושית הפולקסווגן שלי היה חלל ריק, שקודם ניצבו

בו שמונה ארגזים עמוסים בקנווסים עטופים באריזת בועות. הם נעלמו.

עקפתי את המכונית שלי והבטתי בטיפשות ברצפת הבטון החשופה. רק ארגז אחד נשאר. איפה כל השאר? כמה זמן הם כבר לא כאן? יצאתי מאיפוס בחודשים האחרונים, ככה שהארגזים יכלו להיעלם בכל עת. אולי ג'יימס רצה יותר מקום בחניה והעביר את הציורים למחסן החברה שלו?

אולי תומס ידע איפה הם. אתקשר אליו. מחר, חשבתי ופיהקתי.

חזרתי פנימה וקרסתי למיטה.

אוקטובר

הימים באו והלכו, מתמזגים זה בזה. לילות ארוכים עם נדיה, ארוחות עם קריסטן ובעלה, ואינספור ערבים לכד בצפייה בסרטים על הספה. כשלא היה משהו מעניין לצפות בו, אפיתי. מדי פעם נסעתי ל"גואט" לעבוד משמרת, אבל הוודאות שהוא עומד להיסגר בקרוב שימשה רק תזכורת לכך, שאני מוכרחה להבין מה לעשות עם חיי. אז הפסקתי לבוא.

הדואר הלך ונערם. גם העיתונים. כלים הצטברו בכיור. כוסות פוזרו בכל משטח פנוי בבית. תבשילים, עוגות ועוגיות נחו בשלמותם על שולחן המטבח. מכונת הכביסה והמייבש הופעלו רק כשהמצב היה קשה במיוחד. כמו למשל כשאזלו לי התחתונים.

יצרתי לעצמי עומס ופעילות בימים ובלילות עד שקרסתי. כשהתעוררתי, מחשבותיי וגופי השתרכו באיטיות. נעשיתי יצירתית עם אספרסו. עירבבתי פולים אקזוטיים ותמציות טעם כדי להישאר עירנית, ואז אפיתי עוד קצת. הבית שלי היה מבולגן. החיים שלי היו אסון. הייתי מפורקת.

עד שהתעוררתי.

היה זה קול מכסחת הדשא. הצצתי מבעד לתריסי החלון הקדמי וראיתי את ניק נע אנה ואנה על המדשאה. דלת הכניסה נפתחה, וקריסטן הביטה בי בפה פעור. "את ערה?"
 "חשבתי להצטרף למירון האנושי." הצבעתי מחוץ לחלון. "הוא חייב להפסיק לעשות את זה."
 קריסטן סגר את הדלת. "הוא רוצה לעזור, ואני חושבת שזה עוזר לו."

הרמתי קופסת טישו ריקה. "איך?"
 "הוא מתגעגע לג'יימס."
 "כולנו מתגעגעים." ליקטתי כלים מלוכלכים מהסלון. "החצר נראית נפלא, אבל כבר עברו כמעט חודשיים. הוא לא יכול לכסח לי את הדשא כל החיים."
 "כה אמרה האישה שחזרה זה עתה לארץ החיים," קריסטן הלכה בעקבותי אל המטבח. "אגיד לו שלקחת גנן."
 "מושלם."

היא ריחרחה את האוויר. ניחוחות קינמון וסירופ מייפל ריחפו בנועם בחדר. "עוגת קפה?" שאלה. הצבעתי לעבר כלי התבשילים והמגשים שמילאו את השולחן במטבח, ועיניה יצאו מחוריהן. "היית עסוקה. את מתכננת לאכול את כל זה?"
 שלחתי אליה מבט נבוך. "אפשר לומר שאני מאכילה את השכונה."

אף שהשכנה בדלת ליד ובעלה העריכו את המנות החמות שהתלוו לארוחות הערב שלהם, ושלושת ילדיהם נהנו מהפינוקים שהבאתי להם, הם באמת ביקשו שאפסיק להאכיל את המשפחה שלהם. ביזבזתי עליהם יותר מדיי כסף. כסף שלא היה לי בבנק, כי עדיין לא הצלחתי להשתכנע להפקיד את הצ'ק של תומס. למרות שמסגרת כרטיס האשראי שלי כמעט מוצתה בגלל המצרכים, זה כנראה ייגמר בתרומת הבישולים האחרונים שלי לבית התמחוי של סנט אנתוני שבו התנדבה אימא.

קריסטן התכבדה בפרוסה. "אה, וואו, זה לא המתכון של אימא שלך." היא נאנחה. "זה יותר טעים."
 "הוספתי שמנת חמוצה. זה משנה את המרקם. הופך את העוגה לקלילה ורכה."

היא דחפה את הביס האחרון לפה והוסיפה עוד פרוסה לצלחת.
 "מה הסיפור עם קדחת הבישולים?"
 "את מכירה אותי. אני חייבת להיות בפעולה. זה מסיח את דעתי מ...דברים."
 חיוך עדין עלה על שפתיה. "ג'יימס לא היה האמן היחיד בבית."

זוויות פי התעקלו. "כן, היינו בסדר ככה."
 ניגשתי לכיור ושטפתי כלים. קריסטן סיימה את עוגת הקפה, ואז סידרה ויישרה דואר של כמה חודשים על הדלפק. אחת הערימות קרסה, ומעטפות נפלו ארצה. היא הרימה אותן. "וואו. מה זה?"
 הבטתי במה שהחזיקה. הצ'ק של תומס. קבור ונטוש עם שאר הדואר. "זה מתומס."
 "מה? למה?"

"הוא המוטב של ג'יימס. תומס חשב שמגיע לי לקבל את הכסף כי ג'יימס ואני עמדנו להתחתן."
 "יפה מצדו, באמת." קריסטן נופפה בצ'ק. "יפה זאת מילה עדינה. זה אדיר! תוכלי לפתוח מסעדה משלך עם סכום כזה."
 "כן, טוב, אם זה מה שאחליט לעשות."
 היא הביטה בצ'ק. "התאריך הוא יום החתונה שלך...סליחה. הצ'ק הוא לתאריך הלוויה של ג'יימס."
 ניגבתי את הידיים ולקחתי ממנה את הצ'ק. "אז תומס נתן לי אותו, ממש לפני שליסי ניגשה אליי."
 "מי זאת לייסי? היא האישה שראיתי אותך מדברת איתה במגרש החניה?"

הינהנתי. "היא מתקשרת."

צחוק ביעבע מפיה של קריסטן. "היא מה?"

"מתקשרת. מדיום."

"כאילו מגדת עתידות?"

"יותר כמו פרופילאית, נראה לי."

"לא פלא שנדיה לקחה ממך את הכרטיס שלה. גם אני הייתי

מודאגת אם משהו כזה היה ניגש אליי. מה היא אמרה לך?"

"שג'יימס עוד בחיים."

פיה של קריסטן נשמט. השעון בסלון תיקתק. ואז תיקתק שוב.

היא נשמה עמוק. "זה פסיכי. את לא מאמינה לה, נכון?"

סובבתי את טבעת האירוסין על אצבעי. הרבה פעמים שאלתי

את עצמי מה אם.

היא צימצמה את עיניה. "איימי?"

"לא, אני לא מאמינה."

היא נאנחה בהקלה. "יופי. הדאגת אותי לרגע." היא הציצה

בשעונה. "חייבת לזוז. השיעור מתחיל בעוד חצי שעה. אה, כמעט

שכחתי." היא נברה בארנק. "זה בשבילך."

עוד כרטיס ביקור. ד"ר גרייס פיטרסון, פסיכולוגית קלינית.

טיפול באבל.

"אני שמחה שאת סוף-סוף יוצאת קצת מהבית, אבל אני מרגישה

שאת עדיין שומרת דברים בפנים. רק למקרה שתרצי לדבר עם

פסיכולוגית. פסיכולוגית אמיתית." היא הפכה את הכרטיס וטפחה

על כתב היד שמאחור. "קבעתי לך פגישה. היום באחת-עשרה.

את יכולה לשנות את השעה או היום. תבטלי אם תרצי. בחירה

שלך."

"תודה," אמרתי, ותהיתי אם אלך. השלכתי את הכרטיס על

שולחן המטבח ממש ליד הכרטיס של לייסי.

"אתקשר אלייך אחרי העבודה." קריסטן נשקה ללחיי ויצאה.

כשסיימתי לנקות, להתקלח ולהתלבש – ג'ינס, סוודר קל ונעליים

שטוחות – השעה היתה 10:58. הכול היה מבריק ומצוחצח, כולל

אני, אבל עמדתי לפספס את הפגישה שקריסטן קבעה לי. תהיתי אם התמהמהתי בכוונה בבית.

חוץ מהכרטיס של גרייס פיטרסון, הכרטיס של לייסי עם הקפל באמצע הביט בי. כשקראתי אותו שוב ושוב, גבר בי הכעס. זעם לוחט בער בי. הטריד אותי למה היא עקבה אחריי להלוויה של ג'יימס ואמרה לי שהוא חי. זה מעשה אכזרי במיוחד. חשבתי על הצ'ק של תומס, ושאלתי את עצמי אם היא ידעה איכשהו על הכסף. אולי היא באמת ניסתה לנצל אותי.

אבל שתי מילים בכרטיס גדלו והודגשו ככל שהבטתי בהן. איתור נעדרים. הן היו מודפסות ממש מעל הסלוגן שלה. תעזור לך למצוא את התשובות שחיפשת.

כדאי שיהיו לה תשובות, כמו למשל לשאלה מאיפה החוצפה לפנות אליי. הרמתי את הכרטיס ולקחתי את המפתחות, אם כי תיעבתי את העובדה שאני בכלל שוקלת להיפגש איתה.

הכתובת בכרטיס של לייסי היתה בית בשכונת מגורים בגבול שבין לוס גאטוס וקמפבל. עצרתי ליד שפת המדרכה מול החווה החד-קומתית שלה. שלט נייד ניצב במדשאה הקדמית.

התקשור של לייסי
קלפי טארוט * קריאה בכף היד
פגישות ללא קביעת תור מראש

השלט שידר רושם שונה לחלוטין לגבי לייסי, הפרופילאית המתקשרת. היא אינה אלא מגדת עתידות שרלטנית. אלוהים, איזו מטומטמת אני. נדיה הזהירה אותי לא להיות תמימה. מחלון הנהג ראיתי את לייסי צופה בי מהמטבח. העור בין שכמותי עיקצץ, והפניתי את מבטי. הבטתי אל מחוץ לשמשה.

צאי מהמכונת, איימי.

הרגשתי שענינה מביטות בי כששירדלתי את עצמי לצאת מהמכונת. ואולי היא דיברה אליי בתוך הראש?
התנערתי מהתחושה ויצאתי מהמכונת. סגרתי את הדלת מאחוריי.

"שלום, איימי." לייסי עמדה על המדרכה.

נבהלתי והבטתי בה. לא ראיתי אותה יוצאת מהבית.

"רוצה להיכנס?" היא שלחה אליי חיוך נינוח.

"אני..." הפה שלי פעל, אבל אף מילה לא יצאה. לייסי הביטה בי בציפייה, עד שמילמלתי התנצלות והתעסקתי עם ידית הדלת שמאחוריי. נתקפתי תחושה משונה שהיא אכן יודעת משהו על ג'יימס. משהו שאפילו אני לא ידעתי. וזה הפחיד אותי.

גלשתי בחזרה למושב הנהג והכנסתי את המפתח למצת.

לייסי נקשה על חלון המושב שליד הנהג. קפצתי במקום. "לאן את נוסעת?" היא שאלה.

"סליחה. זאת היתה טעות לבוא לכאן." התנעתי, והיא קפצה לאחור מהמכונת. לחצתי על דוושת הגז בכוח רב מהדרוש. המכונת זינקה קדימה, והאצתי משם במהירות.

נסעתי הביתה בדרך הארוכה, בכבישים צדדיים במקום בכביש המהיר. כל הדרך גערתי בעצמי על טיפשותי. אלוהים, איזו מטומטמת. כשהגעתי הביתה, לייסי ישבה במרפסת שלי.

עצרתי בהיסוס ליד גדר הנצרים שהקיפה את החצר הקדמית, והיא נעמדה על רגליה. "אל תדאגי. אני לא נשארת," אמרה והתקרבה אליי לאיטה. היא הושיטה לי את הארנק שלי. "מצאתי את זה ברחוב."

נעצתי מבט חלול בארנק הגוצ'י בצבע ירוק־זית שג'יימס נתן לי ליום ההולדת לפני שנתיים. בידה הוא נראה שלא במקומו.
היא חייכה. פניה התרככו, והיא נראתה צעירה יחסית לסוף שנות הארבעים שלה, גילה המשוער בעיניי. "הכול עדיין בפנים,"

אמרה לי כשלקחתי את הארנק. "רק הסתכלתי ברישיון הנהיגה כדי לברר את הכתובת. תמונה יפה."

הכנסתי את הארנק לתיק. "כישורי התקשור שלך לא אמרו לך איפה אני גרה?"

היא התכווצה לשמע העקיצה בקולי. "לא, מצטערת. זה לא עובד ככה. אם כי אני יכולה לומר, שהסיבה האמיתית שבאת אליי הביתה לא היתה כדי לברר אם אני נוכלת. באת לחפש תשובות לגבי ג'יימס. היו לך ספקות כשהוא נעדר. עדיין יש לך."

עורי גירד, והפניתי את המבט.

"את כועסת עליי."

"אני חושבת שכדאי שתלכי." הרגשתי לא בנוח לידה.

היא היססה, פתחה וסגרה את פיה כאילו מתלבטת אם לומר עוד משהו. היא לא אמרה. רק הינהנה וניגשה למכונת שלה. צפיתי בה נוסעת משם, והופתעתי כשתהיתי אם אזכה לפגוש אותה שוב.

לרכישת הספר לחצי כאן